Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως-ἀγάπης καὶ σοφίας

16ον

ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΗΤΟ Η ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ νέου διευθυντοῦ τῆς Ριζαρείου.

Οἱ μαθηταὶ συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν μεγάλη αἴθουσα προκειμένου νὰ τοὺς παρουσιασθῆ ὁ νέος διευθυντής. Μίλησε πρῶτος ὁ γενικὸς γραμματεύς, ὁ ὁποῖος εἶπε γιὰ τὸν Νεκτάριον ὅτι εἶναι «ἀνὴρ πεπαιδευμένος, συγγραφεὺς ἀρτίων θεολογικῶν πραγματειῶν, κληρικὸς ἤθους καὶ ἀρετῆς», ἐπέσησε δὲ τὴν προσοχὴ τῶν μαθητῶν, γιὰ νὰ φανοῦν ἀντάξιοι ἑνὸς τέτοιας προσωπικότητος διδασκάλου καὶ νὰ φέρωνται μὲ ἀπόλυτον σεβασμόν, ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην.

Ὁ Νεκτάριος ἐσηκώθηκε καὶ μὲ ταπεινὴ φωνὴ ἄρχισε νὰ μιλάη.

—Παιδιά μου...

Πάντοτε, ὅταν μιλοῦσε στὴν Ριζάρειο, θὰ χρησιμοποιοῦσε αὐτὴν τὴν προσαγόρευσιν. «Παιδί μου», ἂν μιλοῦσε πρὸς ἕνα μαθητήν, «παιδιά μου», ἂν ἦσαν πολλοί.

—Παιδιά μου, θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου ὑπερ—εὐτυχῆ, διότι εὑρίσκομαι πλησίον σας. Ἀναλαμβάνω μὲ φόβον Θεοῦ, τὴν ἱερὰν διαπαιδαγώγησίν σας καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ πράξω πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ τὴν πνευματικὴν σας πρόοδον, διὰ τὴν δικαίωσιν τῶν ἐλπίδων τῶν γονέων σας, τῶν ἐν οὐρανῷ εὑρισκομένων ἀειμνήστων ἱδρυτῶν, ὁλοκλήρου τοῦ εὐγενοῦς ἡμῶν ἔθνους.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἄρχισαν νὰ σέρνουν τὰ παπούτσια τους στὸ δάπεδο καὶ νὰ προκαλοῦν ἕνα σιγανὸ ποδοκρότημα ἐνῶ τὰ χέρια τους ἦσαν ὡραῖα—ὡραῖα σταυρωμένα μπροστά τους. Ὁ Νεκτάριος ἐξηκολούθησε ἀτάραχος:

—Παιδιά μου, ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν, εἰς τὴν ἀτομικὴν τοῦ καθενὸς ἀπὸ ὑμᾶς ὑπόστασιν, ἐκκολάπτεται ὁ αὐριανὸς ἱερεύς, ὁ κυριώτερος σπόνδυλος τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ζωῆς τῆς ταλαιπώρου πατρίδος μας. Παιδιά μου, νὰ εἶσθε ὑπερήφανοι διότι φέρετε αὐτὸ τὸ ἔνδυμα. Νὰ παρακαλεῖτε ἐκ βαθέων τὸν Σωτῆρα Κύριόν μας ἵνα σᾶς ἀξιώσει νὰ γίνετε αὔριον οἰκονόμοι τῆς Ἐκκλησίας Του, ἵνα σᾶς ἀξιώσει νὰ δανείζετε τὴν χεῖρα σας εἰς τὸν Ὕψιστον Θεόν, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἱερὸν Του θυσιαστήριον, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς φοβερᾶς ἀναιμάκτου Θυσίας, πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ ἀναπαράστασιν τοῦ θείκοῦ δράματος ἐπὶ τοῦ φριχτοῦ Γολγοθᾶ. Ὅλαι αἱ ἀσχολίαι τῶν ἀνθρώπων, ὅλα τὰ βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα ἀρχίζουν καὶ τελειώνουν ἐνταῦθα, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Κλαυθμῶνος, τὴν γηραιὰν καταματωμένην καὶ σπαρασσομένην γῆν. Ἡ ἰδική σας ἀσχολία δὲν εἶναι ἐπάγγελμα, δὲν εἶναι κάτι τὸ πρόσκαιρον, εἶναι ἀποστολή. Ἀποστολὴ ἡ ὁποία ἀρχίζει ἐδῶ εἰς τὴν γῆν καὶ συνεχίζεται ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τοὺς ὕμνους τῶν ἀγγέλων. Προσέξετε, παρακαλῶ, τοὺς ταπεινούς μου τούτους λόγους Ἀφίσατε τὰς νεανικάς σας ψυχὰς νὰ ἀναπετάξουν εἰς τὰς αἰωνίους ἀληθείας. Εἰς τὴν μοναδικὴν λαμπροφόρον ἀλήθειαν τοῦ ἱεροῦ μας Εὐαγγελίου.

Κατὰ διαλείμματα ὁ θόρυβος τῶν μαθητῶν ἐσυνεχίζετο, ἀλλὰ ἀραιότερα. Ἕως ὅτου ἐσταμάτησε ἐντελῶς.

—Παιδιά μου, ἐξηκολούθησε, πρέπει νὰ αἰσθανόμεθα ὑπερήφανοι ἀκόμη διότι εἰμεθα μέλη τῆς ἀρχαίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀκαταβλήτου Ὀρθοδοξίας. Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι θησαυρὸς μας, ὁ ὑπερπολύτιμος μαργαρίτης, τὸ ἀνέσπερον Φῶς. Ἐὰν ἀπολέσωμεν αὐτὸν τὸν θησαυρὸν θὰ ἀσκοπῶμεν πισθῶμεν ὡς νέφος καὶ ὡς κόνις εἰς τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, θὰ σβήσωμεν ὡς φυλὴ καὶ ὡς ἔθνος. Εἰς τὰς προσχεῖς παραδόσεις τῶν μαθημάτων τὰς ὁποίας ἐλπίζω νὰ ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς νὰ πραγματοποιήσωμεν, θὰ ἀναπτύξωμεν κεκρυμμένας πλευρὰς τοῦ ἀνεκτιμήτου τούτου θησαυροῦ. Ἐκεῖ θέλετε ἀντιληφθῆ τὴν τεραστίαν σημασίαν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Σήμερον περιοριζόμεθα νὰ εἴπωμεν «ἔπεα πτερόεντα», ἐλάχιστα ὡς πρὸς τὴν ἐπαφὴν καὶ γνωριμίαν μας. Παιδιά μου, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ζωὴ ὁλόκληρος εἶναι ἓν ἀπέραντον ἄγραφον πελλάγιον τὸ

Τὸ παλαιὸ κτίριο τῆς Ριζαρείου Σχολῆς

ὁποῖον ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ τὴν ὕπαρξίν μας. Ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται τί μέλλει νὰ ἀναπαραστήσει τὸ τελλάριον αὐτὸ εἰς τὸ τέλος. Ἐκεῖ θὰ φανεῖ ὁ ἄνθρωπος ὅστις θὰ κατορθώσει νὰ τὸ συμπληρώσει μὲ πράξεις καλὰς καὶ θεαρέστους, ὁ ἄνθρωπος ὅστις θὰ παρουσιάσει μὲ δύναμιν, θέλησιν καὶ ὑπομονήν, πρὸ παντὸς ὑπομονήν, ἔργα τέλεια, ἀκατάλυτα, αἰώνια διὰ τοὺς ἐρχομένους. Τὴν ἡμέραν αἱ χεῖρες μας κεντοῦν, διαγράφουν ἐκεῖ ἀνὰ μίαν βελονιάν. Ἂν αὐτὴ τοποθετεῖται καλῶς εἰς τὸ τελλάριον ἂν χρησιμοποιεῖ τὴν κατάλληλον κλωστήν, τὸν κατάλληλον χρῶμα, τότε τὰ πάντα βαίνωσιν πρὸς ἐκτέλεσιν ἑνὸς θείου προορισμοῦ.

Ἀκολούθησε γιὰ λίγο σιγή.

Ὅλοι τώρα σχεδὸν τὸν πρόσεχαν. Πρόσεχαν τὴν γαλήνια ἔκφρασιν, τὴν εὐγενικὴ φυσιογνωμία, τὴν εἰλικρίνεια τῶν ὅσων τοὺς ἔλεγε.

—Παιδιά μου, καὶ πάλι συνέχισε, ἐλπίζω τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσωμεν ἐν Κυρίῳ Χριστῷ Ἰησοῦ, ὡς μία οἰκογένεια. Νὰ ἀλληλοεξομολογούμεθα, νὰ ἐμπιστεύεται ὁ εἷς εἰς τὸν ἕτερον τὸ πρόβλημά του. Νὰ δημιουργήσωμεν εὐλογημένην ἀδελφότητα. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ παρίσταμαι παρὰ τὸ πλευρόν σας ὡς γονεύς, ὡς πνευματικὸς πατήρ. Τολμῶ, καίτοι ἀκόμη ὁ πρόλογος ἀπαρχῆς, τολμῶ νὰ κάμω καὶ μίαν παρατήρησιν. Σᾶς βλέπω ἤδη ὅλους σχεδὸν ἀγενείους. Διατί δὲν συνεχίζετε τὴν παράδοσιν τοῦ φυσικοῦ κάλλους; Μὴν παρασύρεσθε ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους. Ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ Ἕλληνες ἔχομεν ἰδικόν μας πολιτισμόν, ἔχομεν πρωτοπόρους τοὺς θείους Ἀποστόλους, τοὺς ὁσίους Πατέρας, τοὺς χρυσοποικίλτους τούτους \πτέρας τῆς Ἐκκλησίας μας. Παρακαλῶ, ἀκολουθήσατε τὸ ἀνδροπρεπὲς παράδειγμά των. καταστῆτε καὶ ὑμεῖς ὑποδείγματα τοῦ ὡραίου ἀγῶνος των...

Στὸ τέλος, ἀκούσθηκαν χειροκροτήματα ἀραιὰ καὶ ἄτονα. Ἦταν τῶν «ἐπισήμων». Ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ αἴθουσα ἐδονήθη ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν μαθητῶν. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι εἶχε σημειώσει τὴν πρώτη νίκη.

Ἡ νίκη ἐκείνη ὠφείλετο κατὰ πρῶτον λόγον στὴν αὐτοκυριαρχία τοῦ Νεκταρίου. Ἐάν, ὅταν ἐσημειώθη ὁ πρῶτος θόρυβος, «τὰ ἔχανε», ἴσως θὰ εἶχε χάσει τὸ πᾶν. Ὄχι μόνον διετήρησε τὴν ψυχραιμίαν του, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔδειξε καθόλου ὅτι εἶχε ἐνοχληθεῖ. Ὁ τόνος τῆς ὁμιλίας του ἔμεινε ὁ ἴδιος καὶ πρὸ παντὸς τὸ ὕφος του ἔμεινε τὸ ἴδιο, γλυκύ, τρυφερό, ἤρεμο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, ὁ Γιάννης Κωνσταναράκης μετέπειτα Γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, λέγει νὰ τὸν Νεκτάριο, ὅπως τὸν ἐγνώρισε:

Ἀνάστημα κανονικόν. Σῶμα μᾶλλον εὐτραφές, ἀπηλλαγμένον ὅμως τῆς καλογηρικῆς δυσκινησίας καὶ πλαδαρότητος. Πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἠμιλλᾶτο ἡ ἁρμονικὴ ἀναλογία τῶν μερῶν μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς ἐκφράσεως. Ἀπὸ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς του διεχύνετο μία ἀκτινοβολία, ὁμοία μὲ ἀνοιξιάτικο γλυκοχάραμα. Καὶ τὸ ἀντινοβολοῦν ἐκεῖνο πρόσωπον ἐστεφανοῦτο ἀπὸ χιονόλευκην συμμετρικὴν γεννειάδα. Ἦτο ὡραία Βιβλικὴ μορφή.

Οἱ φυσιογνωμισταὶ παραδέχονται ὅτι ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων ἐκδηλοῦται εἰς τὸ πρόσωπόν των. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ Νεκταρίου ἐξεδηλοῦτο καὶ εἰς τοὺς λόγους του καὶ εἰς τὰ ἔργα του καὶ εἰς τὴν πρὸς ὅλους, μεγάλους καὶ μικρούς, συμπεριφοράν του.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἀθῶα παιδικὴ ψυχὴ οὐδέποτε πονηρεύεται. Πιστεύει τὰ πάντα. Ἡ παιδικὴ αὐτὴ εὐπιστία εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ἀγγελικῆς τῶν παιδιῶν ἀγνότητος. Μέ αὐτὴν τὴν παιδικὴν ἀγαθότητα συμπεριεφέρετο ἀπέναντί μας, εἰς πᾶσαν περίστασιν.

***

Ἔτσι λοιπόν, μὲ τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικά του προσόντα ὁ Νεκτάριος ἐπεβλήθη.

Ἰδιαιτέρως ὁ ἅγιος εἰσῆλθε στὴν καρδιὰ τῶν μαθητῶν, μὲ τὸν ἰδιότυπο τρόπο διοικήσεως. Ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῆ κάποις ποινὴ γιὰ ἀνάρμοστη συμπεριφορά, τὴν ἐπέβαλε... στὸν ἑαυτό του. Σὰν τὸν Χριστό, ἦταν ὁ ἀμνός, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας..

Μιὰ φορά, οἱ παιδονόμοι ὡδήγησαν στὸ γραφεῖο του τέσσαρες μαθητάς, ὀνόματι Παπαχρήστου, Σωφρόνη, Περιτζόγλου καὶ Δελεδάκη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔγραφε: «παραινετικὴν ἐπιστολὴν πρὸς φίλον ἀδελφὸν ἱερομόναχον». Ξαφνιάστηκε μὲ τὸ θόρυβο. Ὁ κονδυλοφόρος ξέφυγε ἀπὸ τὰ δάχτυλα, ἡ πέννα πέταξε μιὰ σταγόνα μελάνη στὸ χαρτί.

—Πρὸς τί ὁ θόρυβος, τί συνέβη;

—Κύριε σχολαρχα, σεσασμιωτατε... μὲ συγχωρεῖτε ἀπὸ δῶ ὁ Παπαχρήστου, μὲ εἶπε εἰς ἐπήκοον ὅλων σφετεριστή, δηλαδὴ κλέφτη.

—Εἶναι δυνατόν; Ἀληθεύει; ἐρώτησε ἤρεμος.

—Ψέμματα, λέει... μοῦ ὕβρισε τὴν πατρίδα. Εἶπε ὅτι ἐμεῖς Μετσοβίτες εἴμαστε τουρκόγυφτοι καὶ τρῶμε νύχτα—μέρα γι αούρτι..

—Σοβαρῶς;

—Νὰ σᾶς πῶ, πετάχτηκε ὁ τρίτος. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. Δὲν τοῦ ἔδωσε νὰ διαβάσει κάποια φυλλάδα, κάποιο περιοδικό..

—Ποῖον περιοδικόν;

—Ὄχι περιοδικό... βιβλίο.

—Ποῖον βιβλίον;

—Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου.

—Πῶς βρέθηκε εἰς τὴν Σχολὴν τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου;

—Δὲν εἶναι ὁλόκληρο.. εἶναι φύλλα—φύλλα. Τὸ πέρασε κρυφὰ ὁ Περιτζόγλου.

—Κι' ἐσὺ διατί κατηγορεῖσαι;

—Αὐτός, κύριε διευθυντά, ἔλαβε τὸ λόγο ὁ παιδονόμος, αὐτὸς εἶναι ὁ καθαυτὸ ὑποκινητὴς τῆς φασαρίας. Τοὺς ἐρέθιζε τρόπο καὶ τοὺς ἔσπρωξε νὰ χτυπηθοῦν γιὰ νὰ γελάει.

Γύρισε τοὺς κύτταξε στὰ μάτια ἕναν—ἕναν. Τοὺς κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια του, χλωμός, βουβός, πικραμένος.

—Αὐτὰ ὅλα τὰ ὁποῖα ἐκάματε, ἄρχισε σιγά—σιγὰ νὰ λέει, μέ λυπεῖν βαθύτα. Μέ ἀναγκάζουν νὰ τιμωρήσω τὸν ἑαυτόν μου.

—Τὸν ἑαυτόν σας, κύριε σχολάρχα; ἔκανε γεμᾶτος ἀπορία ὁ παιδονόμος.

—Μάλιστα. Νὰ τιμωρήσω τὸν ἑαυτόν μου εἰς ἀπεργίαν πείνης. Κύριε παιδονόμε, ἀπὸ ταύτην τὴν μεσημβρίαν θὰ εἰδοποιήσετε τὸν μάγειρον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας νὰ μὴν μοῦ ἀποστέλλη φαγητόν. Ἐξηνήθημεν; Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ θὰ προσεύχομαι διὰ τὴν ἀνωμαλίαν.

—Μάλιστα.

—Μέ λυποῦν παιδιά μου, μέ λυποῦν... σεῖς, αὐριανοὶ ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου! Πηγαίνετε παρακαλῶ, καὶ εἴθε ὁ Κύριος νὰ ἀποστείλη ἔλεος καὶ φωτισμόν... εἴθε νὰ σᾶς συγχωρήση.

Ἀπόμειναν ἄνυδροι.

—Πηγαίνετε... ξανάκουσαν τὴ φωνή του. Καὶ παρακαλῶ μέχρι τῆς μεσημβρίας νὰ ἔχετε πλήρως συμφιλιωθεῖ. Διότι, ἄλλως, θὰ συνεχίσω τὴν τιμωρίαν μου...

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἕνας — ἕνας σκυφτοί, κατσκίτρινοι, συνεπαρμένοι ἀπὸ φόβο καὶ δέος.

Τὸ μεσημέρι καὶ οἱ τέσσαρες δὲν φάγηκαν στὴν τράπεζα, δὲν ἔβαλαν μπουκιὰ στὸ στόμα. Κλείστηκαν στὶς κάμαρές τους κι' ἔκλαψαν. Ἔκλαψαν ὅσο ποτέ στὴ ζωή τους.

Τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ἔφεραν πλήρη ψυχικὴ ἀναμόρφωσι...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΘΕΝ Τ Ο Σ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 10343 τῆς 27ης Ἰουνίου 1977 ἐκθέσεως ἐμοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως Δικαστ. Ἐπιμελητοῦ τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν Διονυσίου Ἀβραὰμ Ἀβραμοπούλου, ἐπεδόθη δυνάμει τοῦ Νόμου πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν κ. Φωτ. Μακρῆν διὰ τὸν καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις ὀφειλέτην Ἰωάννην Ἀργυρίου καὶ Ἀνθῆς Γιακουμέλον, ἔμπορον, κάτοικον πρώην Πατρῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, πρὸς γνῶσιν καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἀκριβὲς καὶ νομίμως χαρτοσεσημασμένον ἀντίγραφον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 254 τῆς 18ης Ἰουνίου 1977 προγράμματος δημοσίου ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ ἐνυποθήκου ἀκινήτου (4)24 ἀδιαιρέτως ἰσογείου οἰκίας ἐμοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως δικαστ. ἐπιμελητοῦ, δι' οὗ δηλοποιῶ ὅτι τῇ ἐπισπεύσει τοῦ δανειστοῦ Γεωργίου Χρήστου Κουμπάτη, ἐμπόρου, κατοίκου Πατρῶν (πλατεία Γεωργίου Α' ἀριθμ. 4Α) καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 368 π.Ε. 1976 ἀποφάσεως τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Πατρῶν, τὴν 31ην Ἰουλίου 1977 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πατρῶν κ. Γεωργ. Φ. Ἀγγελοπούλου, ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἐν κωλύματι αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ἐκτίθεται εἰς δημόσιον ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 253)13.6.1977 ἐκθέσεώς μου, ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως, ἀναγκαστικῶς κατασχεθεῖσα καὶ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένη καὶ λεπτομερῶς περιγραφομένη ἀκίνητος καὶ ἐνυπόθηκος περιουσία, ἤτοι τὰ τέσσαρα εἴκοσιν τέταρτα (4)24) ἀδιαιρέτως τ' ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην Ἰωάννην Ἀργυρίου καὶ Ἀνθῆς Γιακουμέλον, ἔμπορον, κάτοικον πρώην Πατρῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, μιᾶς ἰσογείου οἰκίας μετὰ τῆς αὐλῆς της καὶ μετὰ παντὸς συστατικοῦ της, παραρτήματος παρακολουθήματος καὶ προσαυξήματός της, ἤτις οἰκίας ἡ θέσις, τὰ ὅρια, ἡ ἔκτασις καὶ ἡ ἐν γένει περιγραφή της ἔχουν ὡς ἑξῆς: Εἶναι ἰσόγειος οἰκία ἐκτάσεως ἐν ὅλῳ μετὰ τῆς λοιπῆς περιοχῆς της μ.τ. (160) ἢ ὅσης ἐκτάσεως καὶ ἂν εἶναι αὕτη. Κεῖται ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν τοῦ Δήμου Πατρέων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σάμης ἀρ. 5 καὶ συνορεύει γύρωθεν, ἀνατολικῶς μὲ οἰκόπεδον Μιχαὴλ Γερολυμάτου ἤδη ἰδιοκτησίαν Ἀριστομένους Σταΐκου, δυτικῶς μὲ ὁδὸν Σάμης, ἀρκτικῶς μὲ ἰδιοκτησίαν Μανουὲλ Νταβασώνη καὶ ἤδη Γεωργίου Παπαδάτου καὶ μεσημβρινῶς μὲ ἰδιοκτησίαν Λαράϊα καὶ ἤδη Δημ. Κοητσίδη. Εἶναι, κατασκευασμένη ἐν μέρει διὰ πλινθοδομῆς καὶ ἐν μέρει δι' ὀπτοπλινθοδομῆς, σκεπασμένης ἐπίσης ἐν μέρει διὰ ξυλίνης σκεπῆς μετὰ κεράμων καὶ ἐν μέρει διὰ τσιμεντίνης πλακός. Ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων (4) κυρίων δωματίων, ἑνὸς (1) λουτροκαμπινέ, μιᾶς (1) τραπεζαρίας, μιᾶς (1) κουζίνας, μιᾶς (1) εἰσόδου, μιᾶς (1) προχείρου ἀποθήκης καὶ τῆς αὐλῆς της. Ἅπαντα τὰ δωμάτια, καθὼς καὶ ὁ λουτροκαμπινές, ἡ τραπεζαρία, ἡ κουζίνα καὶ ἡ εἴσοδος φέρουν ἐσωτερικὰ ἐπιχρίσματα φέρουν δάπεδον διὰ τετραγωνικῶν πλακιδίων καὶ μωσαϊκῶν πλακῶν, τὰ τρία πρῶτα δωμάτια φέρουν ταβάνια ἐκ σοφάδων, τὰ δὲ ὑπόλοιπα ἐκ τῆς τσιμεντίνης πλακός. Φέρει ἐπίσης ἡ ἄνω περιγραφεῖσα οἰκία τ' ἀνάλογα ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ θυραπαράθυρα, ὡς καὶ πλήρη ἠλεκτρικὴν καὶ ὑδραυλικὴν ἔγκατάστασιν. Ἡ ἀποθήκη εἶναι κατασκευασμένη ἐκ σεσαθρωμένων ξύλων καὶ σανίδων καὶ σκεπασμένη διὰ γαλλικῶν κεράμων. Ἡ αὐλὴ εἶναι τσιμεντοστρωμένη. Ἐξετιμήθη κατὰ τὴν κατάσχεσιν ὁλόκληρος ἡ ὡς ἄνω περιγραφομένη οἰκία μετὰ τῆς αὐλῆς καὶ λοιπῆς περιοχῆς της ἀντὶ δραχμῶν ἑνὸς ἑκατομμυρίου διακοσίων χιλιάδων (1.200.000). Τὰ δὲ ὡς ἄνω ἀναγκαστικῶς πλειστηριαζόμενα τέσσαρα εἴκοσιν τέταρτα (4)24) ἀδιαιρέτως τῆς ὅλης οἰκοδομῆς, τ' ἀνήκοντα εἰς τὸν ἄνω ὀφειλέτην Ἰωάννην Ἀργυρίου Γιακουμέλον, κάτοικον πρώην Πατρῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς ἀντὶ δραχμῶν διακοσίων χιλιάδων (200.000). Τιμὴ ἥτις θέλει χρησιμεύσει ὡς πρώτη προσφορὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁρίζεται τὸ ἓν δεύτερον (½) τῆς ἄνω ἐκτιμήσεως ἤτοι τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἑκατὸν χιλιάδων (100.000). Μεσεγγυοῦχος τῶν ἄνω πλειστηριαζομένων 4)24 μένει ὁ ἴδιος ὁ ὀφειλέτης συμφώνως τῷ Νόμῳ. Τὰ ὡς ἄνω ἀναγκαστικῶς πλειστηριαζόμενα 4)24 ἀδιαιρέτως τῆς ὅλης οἰκοδομῆς, τ' ἀνήκοντα εἰς τὸν ἄνω ὀφειλέτην Ἰωάννην Ἀργυρίου καὶ Ἀνθῆς Γιακουμέλον, ἔχουν περιέλθει εἰς αὐτὸν ἐκ κληρονομίας τῆς κατὰ τὴν 12.1.1969 ἀποδιωσάσης μητρὸς του Ἀνθῆς συζ. Ἀργυρίου Γιακουμέλου, τὸ γένος Ἰωάννου Κύγκα, ἀποδεκτῆς γενομένης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3448)1.10.1971 πράξεως ἀποδοχῆς κληρονομίας τῆς συμβολαιογράφου Πατρῶν Χαρ. Βγενοπούλου, νομίμως μεταγεγραμμένης ἐν τόμῳ 859 καὶ ἀριθμῷ 189622 τῶν διβλίων μεταγραφῶν τοῦ Δήμου Πατρέων. Τὰ ὡς ἄνω 4)24 τῆς ὅλως περιγραφείσης οἰκοδομῆς ἐκπλειστηριάζονται ἀναγκαστικῶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω ἐπισπεύδοντος Γεωργίου Χρήστου Κουμπάτη, κατοίκου Πατρῶν, ἵνα ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος αὐτῶν πληρωθῆ ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς τὴν ἴν δικαιοῦται ἀπαιτῆσίν του καὶ συμφώνως τῇ κοινοποιηθείσῃ εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν κ. Φ. Μακρῆν, διὰ τὸν καθ' οὗ ὀφειλέτην Ἰωάννην Ἀργ. Γιακουμέλον, κάτοικον πρώην Πατρῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς καὶ μὴ ἔχοντα διερίσει ἀντίκλητόν του ἐν Πάτραις καθὼς προκύπτει ἐκ τῆς συγκοινοποιουμένης ὑπὸ ἡμεροχρονολογίαν 31.7.76 ὑπηρεσιακῆς βεβαιώσεως τοῦ κ. Γραμματέως Πρωτοδικῶν Πατρῶν ἐπιταγῇ πρὸς πληρωμὴν ὡς τὸ ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1977 ἀκρι βὲς ἀντίγραφον ἐν φωτοτυπίᾳ νομίμως χαρτοσεσημασμένον τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 9.608 τῆς 31ης Ἰουλίου 1976 ἐκθέσεώς μου ἐπιδόσεως ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμήν, ἤτοι: α) δραχμὰς (197.000) δι' ἐπιδικασθὲν κεφάλαιον β) δραχμ. 41.773 διὰ δεδουλευμένους τόκους τοῦ ἄνω κεφαλαίου ἕως 31-7-1976, γ) δρχ. 12.000 δι' ἐπιδικασθεῖσαν δικαστικὴν δαπάνην, δ) δρχ. 541 διὰ τέλος ἀπογράφου, ε) δι' ἀπόγραφον δρχ. 77, στ) δι' ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου δρχ. 264 ζ) διὰ κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως μετὰ τῶν νομίμων δημοσιεύσεων δραχ. 2.000, η) διὰ σύνταξιν τῆς ἀπὸ 31.7.1976 ἐπιταγῆς δραχ. 8.000 καὶ ἅπαντα τὰ κονδύλια, πλὴν τοῦ τοιούτου τῶν τόκων, νομιμοτόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐπιταγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως, πρὸς δὲ τὰ ἔξοδα ἐκτελέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν γένει μέχρι πέρατος αὐτοῦ, ἐπίσης δραχ. 750 διὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπὸ 15.5.77 ἐντολῆς πρὸς ἐκτέλεσιν, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο γενόμενον ἔξοδον. Ἐπὶ τοῦ ἄνω πλειστηριαζομένου ἀκινήτου ὑφίστανται ἐγεγραμμέναι εἰς τὰ διβλία ὑποθηκῶν τοῦ Δήμου Πατρέων μία ὑποθήκη καὶ μία προσημείωσις. Ἀντίκλητόν του ἐν Πάτραις καὶ δεκτικὸν καταβολῆς διορίζει ὁ ἄνω ἐπισπεύδων τὸν δικηγόρον κ. Γεώργιον Βγενόπουλον, κάτοικον Πατρῶν (Καναδάρη 178). Ἀντίγραφα τοῦ ἄνω κοινοποιηθέντος προγράμματος μου, κοινοποιηθήσονται νομίμως, περίληψις δὲ δημοσιευθήσεται εἰς μίαν τῶν ἐν Πάτραις ἐκδιδομένων ἡμερησίων ἐφημερίδων ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου. Παρὰ τοῦ ὡς ἄνω κ. Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν Πατρῶν διετάχθη ἡ δημοσίευσις περιλήψεως τοῦ ἐπιδοθέντος ἀντιγράφου τοῦ ὑπ' ἀρ. 254)18.6.1977 προγράμματός μου ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ, διὰ τῆς ἐν Πάτραις ἐκδιδομένης ἡμερησίας ἐφημερίδος «ΗΜΕΡΑ» καὶ διὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης τοιαύτης «ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΤΥΠΟΣ» συμφώνως τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 135 Κ. Πολ. Δικ. Ἐν Πάτραις τῇ 27η Ἰουνίου 1977. Ὁ συντάξας τὴν παροῦσαν δικαστικὸς ἐπιμελητὴς τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΒΡΑΑΜ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Τζιμπουτί: Νέο κράτος μὲ ἀβέβαιο τὸ μέλλον του

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΩΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

ΤΖΙΜΠΟΥΤΙ.— Ἡ Γαλλία παρεχώρησε «φιλικὰ» τὴν ἀνεξαρτησία στὴν ἀφρικανικὴ ἀποικίαν της τοῦ Τζιμπουτί, ἔπειτα ἀπὸ 115 χρόνια κυριαρχίας, χωρίς ὅμως, οἱ Γάλλοι νὰ ἀποχωροῦν οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφός της. Ἡ ἐξουσία θὰ ἀσκεῖται πλέον ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τοῦ μαύρου προέδρου Χασὰν Γκολέντ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ γαλλικὴ κυβέρνηση, ἢ ἀπὸ τὸν ἐπιτετραμμένο τῆς Γαλλίας στὸ Τζιμπουτί.

Ὡστόσο, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῆς Γαλλίας ὑπηρετάλη γιὰ πάντα στὸ Τζιμπουτί, οἱ Γάλλοι τεχνικοὶ καὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι θὰ συνεχίσουν νὰ παρέχουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὸ νέο κράτος, ἔχοντας ἀναλάβει ἐκτὸς ἀπὸ τὴ διοίκηση, καὶ τ